

Fragmenta in evangelium Matthaei

4_2_ _'E_v_ _τ_ο_ύ_τ_ο_ι_ς_ _' _H_λ_ί_α_ς_ _ο_ύ_χ_ _ή_ _ψ_υ_χ_ή_ δοκεῖ μοι λέγεσθαι, ἵνα μὴ ἐμ πίπτω εἰς τὸ ἀλλότριον τῆς ἐκ κλησίας τοῦ θεοῦ περὶ τῆς μετενσωματώσεως δόγμα, οὔτε πα ραδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἀποστόλων οὔτε ἐμφαινόμενόν που τῶν γρα φῶν· καὶ γὰρ ἐναντίον ἐστὶ τῶ «τὰ βλεπόμενα πρόσκαιρα» εἶναι καὶ συντέλειαν πείσεσθαι τὸν αἰ ῶνα τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τῶ πληρωθῆναι <τὸ> «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται» καὶ τὸ «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τοῦ του» καὶ τὸ «οἱ οὐρανοὶ ἀπολοῦν ται» μετὰ τῶν ἐξῆς αὐτῶ. Εἰ γὰρ (καθ' ὑπόθεσιν) δις δύναται γενέσθαι ἐν τῇ ἀπ' 5 ἀρχῆς μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου καταστάσει ἡ αὐτὴ ψυχὴ ἐν τῶ σώματι, δι' αἰτίαν ἦν ἂν γέ νοιτο ἐν αὐτῶ, ἢ (ἢ edd.) δι' ἄμαρ τῆς γενομένης δις ἐν σώματι διὰ τί οὐχὶ καὶ τρὶς καὶ πλεονάκις ἔσται ἐν αὐτῶ, τῶν διὰ τὸν βίον τοῦ τον καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἐν αὐτῶ κολάσεων τούτῳ ἀποδοθησομέ νων μόνῳ τῶ τρόπῳ (κατὰ τὴν μετενσωμάτωσιν); ὅπερ ἐὰν ἐξ ἀκολουθίας δοθῆ, οὐκ ἔσται τάχα ὅτε ψυχὴ οὐ μετενσωματωθήσεται. αἰεὶ γὰρ διὰ τὰ πρότερα ἄμαρ τήματα ἐπιδημήσει τῶ σώματι καὶ οὕτως οὐχ ἔξει χώραν ἢ τοῦ κόσμου φθορά, καθ' ἣν «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται». Ἴνα δὲ (κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην) δι δῶται τὸν πάντη ἀναμάρτητον μηκέτι ἤξειν εἰς τὸ διὰ γενέσεως σῶμα, διὰ πόσων χρόνων οἶει 6 μίαν εὐρήσεσθαι πάντη καθα ρεύσασαν ψυχὴν καὶ μὴ δεομένην μετενσωματώσεως; Ὅμως δὲ καὶ οὕτως μιᾶς τινος αἰεὶ ἐκ τοῦ ὠρισμένου τῶν ψυχῶν ἀριθμοῦ μεθισταμένης. καὶ μὴ κέτι εἰς σῶμα ἐρχομένης, ἐπι λείψει ποτὲ ὡς διὰ τινων ὡσπερὶ ἀπείρων χρόνων ἢ γενέσεις, καταν τήσαντος τοῦ κόσμου ἐπὶ τινὰ ἓνα ἢ δεύτερον ἢ ὀλίγῳ πλείους, μεθ' οὓς καὶ αὐτοὺς τηλειῶ θέντας ὁ κόσμος φθαρήσεται ἐπιλειπόντων τῶν εἰς σῶμα ἐρ χομένων. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει τῇ γραφῇ· πλῆθος γὰρ οἶδεν ἄμαρ τῶν ἐν τῶ χρόνῳ τῆς τοῦ κόσμου φθορᾶς. ὅπερ ἐστὶ δῆλον συνεξεταζομένου τοῦ «πλὴν ἐλθὼν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου <ἄρα> εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» ὡς εὐρομεν παρὰ τῶ Ματθαίῳ 7 οὕτως εἰρημένον «ὡσπερ δὲ αἰ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ὡς γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ κατακλυσμοῦ» καὶ τὰ ἐξῆς. Ἔσται δὲ τοῖς τότε ἢ τῶν ἄμαρ τημάτων εἰσπραξις οὐκ ἐν μετεν σωματώσει· εἰ γὰρ ἔτι ἄμαρ τάνοντες παραλαμβάνονται, ἢτοι ἄλλῳ τρόπῳ κολάσεως μετὰ τοῦ το κολασθήσονται (καὶ κατὰ τοῦτο ἢτοι δύο τρόποι κολάσεων ἔσονται γενικοί· ὁ μὲν ἐν μετεν σωματώσει, ὁ δὲ ἔξω τοῦ τοιοῦ του σώματος. καὶ λεγέτωσαν τὰς τούτων αἰτίας καὶ διαφοράς), ἢ οὐ κολασθήσονται ὡς ἀθρώως ἀποβαλόντες τὰ ἁμαρτήματα οἱ ἐπὶ συντελείᾳ καταλειφθέντες, ἢ (ὅπερ βέλτιον) εἷς ἐστὶ τρόπος κολάσεως τοῖς ἡμαρτηκόσιν ἐν σώματι τὸ ἔξω αὐτοῦ τῆς κατα στάσεως τοῦ βίου τούτου τὸ κατ' ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων 8 παθεῖν. ἕκαστον δὲ τούτων τῶ ἐνορᾶν δυναμένῳ τοῖς πράγμα σιν ἀνατρεπτικόν ἐστὶ τῆς μετενσωματώσεως. εἰ δὲ ἀναγκαίως οἱ τὴν μετενσωμάτωσιν εἰσάγοντες Ἕλληνες (ὡς ἀκόλουθα αὐτοῖς τιθέντες) οὐδὲ φθειρέσθαι βού λονται τὸν κόσμον, ὥρα καὶ τοῦ τους, ἀντιβλέψαντας ταῖς ἐκ φαινούσαις γραφαῖς φθαρήσεσθαι τὸν κόσμον, ἢ ἀπιστήσαι αὐταῖς ἢ εὐρεσιλογεῖν περὶ διηγήσεως τῶν κατὰ τὴν συντέλειαν· ὅπερ κἂν βούλωνται ποιῆσαι οὐ δυνήσονται.2